

ERDÉSZETI LAPOK

az Országos Erdészeti-Egyesület

K Ö Z L Ö N Y E.

Hetedik évfolyam.

X. füzet.

Október 1868.

Felhívás

az erdőbirtokosokhoz és a kezelő tisztekhez.

E szaklap mult évi folyama 2-ik lapján a többi közt feladataul ismeri el: „a törvényhozóknak az erdőkre vonatkozó működését czélszerű javaslatok által előkészíteni és könnyíteni, a hatóságokat a netaláni hiányokra vagy mulasztásokra figyelmeztetni és szakértő tanácsesal támogatni.“

Hogy mennyire felelt meg e lap feladata ezen részének, arra feleletül szolgál azon néhány czikk, mely az erdészeti és vadászati törvény-javaslatnak némely pontjaira vonatkozik, s az idei VIII. füzetben Kovácsics Ede úr által közzölt kimutatás, a doroszlói k. erdőhivatal kerületében 1860 óta történt erdőkárokról.

Valóban ha a törvényhozók és a hatóságok e kevésből, azaz az ohajok és panaszok ily kis számából itélnének, azt kellene gondolniok, hogy a magyar birodalom erdészeti viszonyai, (a doroszlói erdőhivatal kivéve), oly áldottak, hogy majd semmi kivánni valót nem hagynak hátra.

Az erdészeti törvényjavaslat, melynek életbeléptetése és szigorú keresztülvitele évenként milliókra menő károktól mentené meg az erdőket, 1866-ban lön kidolgozva az Orsz. Gazd. Egyesület e végre kiküldött bizottmánya által, s az óta egyetlen

észrevétel jelent meg annak 16. §-át illetőleg. Senki sem szólt fel sem a birtokosok, sem a kezelők közül hirlapilag életbeléptetésének égető szüksége felől, senki sem vitatta annak pontjait (az említett cikket kivéve), s úgy látszik, hogy jó formán el is feledkeztünk róla. Vagy talán annyira tisztában vannak honpolgáraink ebéli jogaikkal, s annyira tisztelik a máséit, hogy erdőtörvényre már nincs is szükség?! Tán annyira kielégítő a 1853-ban kiadott pátens, s oly pontosan hajtják végre annak pontjait a közigazgatási közegek, hogy új törvény, új ügyrend egészen felesleges?! Ha birtokosaink s kezelőink így meg volnának elégedve a dolgok jelenlegi állapotával, akkor nem csudálkoznám azon, hogy míg az erdészeti törvényjavaslatra egyetlen észrevétel történt, — míg a javaslat előterjesztése egyfelől sem sürgettetik, — míg az erdőpusztítások és azok fő okai: a szolgálat megneváltása és a politikai hatóságok mulasztásai ellen sehol és semmiféle sérelmek nem merülnek fel a hirlapok hasábjain: addig a vadászati törvény (mely az erdőtörvényhez oly viszonyban áll, mint a gyönyörűség a szükségeshez) mégis részesült azon szerencsében, hogy javaslata már a képviselőház asztalán fekszik, s hogy néhány vitatásába is bocsátkoztak. De mivel tudom, hogy az erdőségeknek nagyobb része honunkban a servitus elviselhetetlen és a kezeletet megsemmisítő lánczaiban nyög; — mivel tudom, hogy a doroszlóihoz hasonló, 50—100 ezer forintig terjedő büntetlen kártételek száma honunkban oly nagy, hogy az, rendezett állambeli erdész előtt képtelenségnek, nagyításnak, hihetetlennek látszik, s ezen feljegyzett erdőkárokat még jóval felül haladják azon községi, vagy más, rendes kezelést nélkülöző erdőkben történő pusztítások, melyeket soha senki sem jegyzett fel; — miután korábbi kezelési szolgálatomból tudom, hogy a soha felelősségre nem vont politikai hatóságok mily kevésbe veszik a bepanaszló erdőbirtokos vagy erdőtiszt lamentációit, s mily roppant károkat okoznak közvetve avval,

hogy idejéni büntetések elmúlasztása által a föld népét nagy mérvű kártételekre ösztönzik; — miután tudom, hogy ezen viszonyok ma is csak olyanok mint ez előtt egy évvel, midőn személyesen volt alkalmam ezen keserű tapasztalatokat gyűjteni: fel nem foghatom, hogy birtokosaink és kezelő tiszteink közül senki sem közli e lapokban sérelmeit, panaszait, ohajait!

Ha ezt az elmúlt rendszer alatt kincstári tisztek nem tették, mert kezök s nyelvük kötve volt; — ha a birtokosok nem tették, mert eredmény nélküli érzékenykedésnek tartották: azt értem. De hogy most, midőn az igaz szót kimondani szabad; — midőn saját, és az ország érdekében bajainkra, sérelmeinkre a törvényhozókat figyelmeztetni, — azokkal az erdészegyletet mint szószólónkat megismertetni, — ügyünknek védelmére, törekvéseinknek előmozdítására a közvélemény támogatását felhívni kötelességünk; — midőn minden becsületes honpolgárnak közre kell működni abban, hogy a szabad sajtónak legüdvösebb feladata — a közvagyon kezelői- és a törvény végrehajtóinak ellenőrzése — betöltve legyen; — hogy most, ily viszonyok között panaszainknak s ohajainknak kifejezést nem adunk: ezt valóban nem értem!

E lapok szerkesztőségének biztosítása folytán tudósítom tehát a tisztelt birtokos és kezelő urakat, valamint minden ügybarátunkat arról, hogy e lapok hasábjai panaszai és ohajai számára nyitva állanak; s felkérem, felhivom, felszólítom azoknak minden előadandó alkalommal közlésére, azon biztos reményben, hogy ilynemű közlések gyakorlati hasznáról meggyőződve, szavaim nem fognak pusztában elhangzani.

Fekete Lajos.